

HỒI THỨ MƯỜI

CUỘC MINH ƯỚC CỦA CỬU SÁT

Bách Biểu có vẻ hồ thẹn vừa cười vừa đáp:

-Với thân pháp thường tục như lão phu, thì làm sao mà tránh nổi sự tấn công lên một cách đột ngột của Tử Kỳ như vậy? Nhưng trước khi đó lão đã mặc sẵn một cái áo tơi làm bằng tóc người đao kiếm không sao chém lọt đấy thôi.

Độc Cô Sách vỗ nhẽ mỉm cười hỏi:

-Lão tiền bối không bị Đoạt Mệnh Kim Mang ném trúng tại sao lại giả chết như thế này? Chẳng lẽ muốn Tử Kỳ hay tin mà không đến quấy rối lão tiền bối nữa phải không?

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Độc Cô lão đệ đoán rất đúng Bách Biểu này đã hồ thẹn không có hơi sức và tài ba diệt trừ bọn hung ác của thiên hạ thì đành chỉ có một cách giả chết để giữ thân thôi.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

-Lão tiền bối đã nhận thấy phải trừ hết bọn gian tà, thì thiên hạ mới được yên ổn phải không?

-Chính thế! Nhất là phải diệt trừ nổi tên Kim Phiến Thư Sinh một hung đồ mang tội vạn ác, không khác gì một phúc đức vô lương cho giang hồ.

-Bây giờ chúng ta đã có một dịp rất may có thể lợi dụng để diệt trừ tên hung ác ấy được.

Bách Biểu ngẫm nghĩ giây lát, mỉm cười hỏi lại:

-Có phải Độc Cô lão đệ muốn lão phu tuân theo chỉ thị của Tử Kỳ mà treo một lá phướn lên trước cửa phải không?

-Lão tiền bối đoán không sai.

Bách Biểu ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi, Độc Cô Sách hiểu biết ý nghĩa của ông ta ngay, liền cười và hỏi:

-Có phải lão tiền bối sợ tại hạ kìm chế không nổi Giang Tử Kỳ phải không?

Bách Biểu nghiêm nghị đáp:

-Tuy lão đệ là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, võ nghệ rất cao siêu thực, nhưng Kim Phiến Thư Sinh được liệt danh vào nhóm Cửu Đại Hung Tà, không phải là vừa đâu. Nếu muốn dụ y tới, thì phải diệt trừ y ngay mới được, bằng không hai ông cháu lão phu thế nào cũng bị tai họa thảm khốc ngay.

-Lão tiền bối cứ yên tâm, tối hôm qua Độc Cô Sách đã ước đoán công lực của Tử Kỳ rồi, nếu chính thức đấu với y, chưa biết ai thua ai, còn ngấm ngấm diệt trừ y

thì không khó khăn gì hết. Nhưng chúng ta phải nên nghĩ kỹ xem có nên dùng thủ đoạn thiếu quang minh ấy để đối phó với y không?

Bách Biểu mỉm cười vuốt râu đáp:

-Độc Cô lão đệ, cổ nhân dạy gặp Văn Vương thì hãy nói lễ nghĩa, còn đối xử với Kiệt Trụ thì phải dùng binh đao. Theo ngu ý, đối phó với bọn người hung ác như Giang Tử kỳ, thì chúng ta chả cần phải ngại dùng thủ đoạn gì hết. Chả lẽ lão đệ không nghe thấy hồi hôm y nói hay sao. Ba mươi năm về trước trong một đêm trời y đã giết chết Giang Nam Thập Tam hiệp một lúc, sự tích ấy hung tàn biết bao.

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói tiếp:

-Lời nói của tiền bối tuy rất chí lý nhưng chúng ta cũng nên để cho y một con đường hối cải và sống sót.

-Lão đệ thử nói cho lão phu biết con đường để y hối cải và sống sót như thế nào xem?

-Chúng ta để sẵn quan tài không để đợi cho Giang Tử Kỳ tới, vẫn để lệnh tôn ra bảo cho y biết lão tiền bối đã khuất núi vì vết thương quá nặng, thử xem Kim Phiến Thư Sinh với sự thất vọng, y còn có hành vi ác độc khác giở ra đối phó không, rồi lúc ấy ta mới quyết định ngấm ngầm ra tay giết y.

-Cách xử sự ấy của lão đệ quả thực là nhân trí nghĩa tận.

Bách Biểu nói tới đó liền lấy búa đóng chặt cỗ quan tài lại và sai đứa cháu tên là Đồng Minh lấy một lá phướn bằng vải trắng đem ra treo ở ngoài cửa.

Xếp đặt xong đâu đấy Bách Biểu với Độc Cô Sách liền trốn vào trong một cái hòm không ở cạnh áo quan trống rỗng ấy để chờ cá cắn câu.

Chờ được một lát Bách Biểu lại khẽ hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô lão đệ, nếu Kim Phiến Thư Sinh có thủ đoạn ác độc giở ra, thì lúc ấy lão đệ sẽ dùng sách gì để diệt trừ y?

Độc Cô Sách biết Đồng Bách Biểu đã đem tính mạng của hai ông cháu ra đối phó với việc này, tất nhiên là trong lòng không yên. Nên chàng mỉm cười khẽ đáp:

-Tại hạ sẽ dùng Đại la đàn chỉ mà ân sư đã cấm không được sử dụng bữa bãi, rồi cách không điểm huyết trừ tên hung ác khét tiếng ấy.

Bách Biểu nghe thấy Độc Cô Sách nói biết sử dụng Đại la đàn chỉ mới hay chàng đã học được trên bảy thành chân truyền của Đại Bi Tôn Giả rồi, cho nên lão hiệp rất yên tâm.

Chờ đến cuối giờ thìn, bỗng ngoài cửa có tiếng người, Độc Cô Sách với Bách Biểu đón chắc Kim Phiến Thư Sinh đã tới, nên hai người vội im hơi lặng tiếng để đợi chờ.

Đồng Minh ra mở cửa, quả thấy thư sinh áo vàng đã tới kiếm ông mình lần trước, Tử Kỳ thấy thằng nhỏ mặc áo đại tang ngạc nhiên liền cau mày lại hỏi:

-Ông cháu đâu?

Đổng Minh dùng tay áo lau chùi nước mắt, nức nở đáp:

-Ông cháu đã chết rồi!

Tử Kỳ dậm chân một cái, rồi chỉ lá phướn treo ở trên nhà mà hỏi tiếp:

-Ông cháu đã chết, thế tại sao còn treo lá phướn ra cửa làm gì?

Đổng Minh vừa khóc vừa trả lời:

-Đêm qua ông cháu về tới nhà, cảm thấy khó chịu, liền sai cháu treo ngay lá phướn ra ngoài cửa, nhưng sáng nay trời vừa sáng tỏ không lâu, ông cháu đã...

Y vừa nói tới đó đã khóc sướt mướt, y giả bộ rất khéo léo không ai có thể hoài nghi được.

Tử Kỳ cau mày lại hỏi tiếp:

-Xác của ông cháu đã chôn chưa?

Đổng Minh lắc đầu, chỉ tay vào trong nhà. Tử Kỳ đi vào trong nhà, trông thấy quan tài bọc bằng da trắng bỗng hoài nghi liền cười giọng quái dị hỏi:

-Đổng Bách Biểu, tuy bạn trúng phải Tuyệt mệnh kim mang của Giang mỗ thực, nhưng phải đến giờ Ngọ mới có thể chết được. Bây giờ bạn gỡ cái trò này ra không sợ quá sớm hay sao?

Đổng Minh đứng cạnh vôi nức nở đỡ lời:

-Cháu chả nói cho quý khách biết ông cháu đã chết rồi là gì?

Tử Kỳ trợn to đôi mắt lên quát mắng:

-Nói bậy, ông cháu không thể nào chết một cách nhanh chóng như thế được.

Đổng Minh phùng mồm, chau môi làm ra bộ hờn giận đáp:

-Nếu quý khách không tin, có thể mở nắp quan tài ra mà xem.

Tử Kỳ kêu "ồ" rồi đi tới trước quan tài, nhưng thấy nắp quan tài đã bị đóng chặt, y liền cúi đầu suy nghĩ, rồi bỗng giơ tay ra chộp lấy Đổng Minh tức thì.

Động tác ấy của y khiến Độc Cô Sách với Đổng Bách Biểu hai người đang ẩn núp ở cạnh đó cũng phải giật mình đánh thót một cái.

Tuy hãy còn ít tuổi, nhưng Đổng Minh rất táo bạo, bị Tử Kỳ túm ngực như vậy mà nó vẫn trợn mắt lên, mặt lộ vẻ không phục lớn tiếng quát hỏi:

-Quý khách oai trấn bát hoang nổi danh đã lâu như vậy, sao lại ra tay hà hiếp một thằng nhỏ như cháu?

Tử Kỳ cười khẩy đáp:

-Ta không bắt nạt cháu đâu, ta chỉ cho biết Giang Tử Kỳ này không phải là người dễ để cho người khác lừa dối được đâu.

Đổng Minh vẫn không phục:

-Cháu có làm gì lừa dối quý khách đâu?

Vẫn giọng lạnh lùng, Tử Kỳ đáp:

-Thằng nhỏ này giỏi thực, tuy hãy còn ít tuổi nhưng giả bộ khéo lắm, nhưng tiếc thay không sao lừa nổi ta. Ông cháu Đổng Bách Biểu chưa chết được.

Bách Biểu nghe thấy Tử Kỳ nói như thế cau mày lại nghĩ thầm:

- "Không biết mưu kế giả chết này của ta có chỗ nào sơ hở thế?"

Độc Cô Sách không biết nói năng ra làm sao chỉ ngấm ngấm vận sẵn công lực Đại la đàn chỉ, tuyệt học của cửa Phật ra trước, nhưng không dám tấn công vội vì Đồng Minh hãy còn ở trong tay đối phương. Nếu mình ra tay, mà không tìm chế được thì thằng nhỏ thế nào cũng bị chết oan ngay.

Đồng Minh thấy Tử Kỳ đã nhận xét thấy ông mình chưa chết cũng phải giật mình nhưng y cũng biết tình thế lúc này nếu không cứng đầu cứng cổ đến cùng cũng không được. Vì vậy y vẫn bướng bỉnh lớn tiếng đáp:

- Cổ nhân vẫn thường nói: "Bất gian thì phải bất cả đôi, bất giặc thì phải có tang chứng" Quý khách không thể nào bỗng dưng bảo cháu nói dối quý khách như vậy được. Quý khách thử đưa ra bằng chứng cho cháu xem đi?

Tử Kỳ cười ha hả đáp:

- Tất nhiên ta phải có bằng cứ, bằng không sao ta lại biết mi đã tinh khôn lừa dối ta?

Nói tới đó y bỗng ngắt lời rồi hỏi Đồng Minh tiếp:

- Hôm nay là ngày gì?

Đồng Minh nhanh nhẩu đáp:

- Trước Nguyên tiêu một ngày.

- Nhà cháu có mấy người tất cả?

- Cháu mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, bà cháu cũng đã qua đời rồi, chỉ còn lại hai ông cháu sống với nhau thôi.

Tử Kỳ đắc trí cười như điên như khùng nói tiếp:

- Hôm nay là ngày trước Nguyên tiêu, tiết xuân giá lạnh, xác không thể hôi thối được ngay. Huống hồ hai ông cháu người sống với nhau ở nơi đây, việc gì người cũng phải trông mong vào ông người. Nếu sáng nay ông người đã chết thực, thì tại sao lại đóng kín quan tài vào một cách nhanh chóng như thế được. Chẳng lẽ người không muốn nhìn lại mặt ông người một vài lần nữa hay sao?

Độc Cô Sách núp ở trong phòng nghe thấy Giang Tử Kỳ nói như thế cũng phải chịu phục tên ma đầu ấy rất thông minh. Chàng vội dùng nhĩ ngữ truyền âm, phương pháp này chỉ có người mà mình định nói cho nghe thì mới có thể nghe đấy thôi, mà khế bảo bách Biểu rằng:

- Lão tiên bối mau hiện thân, để dụ Tử Kỳ buông lệnh tôn ra đã. Bằng không đây động rừng tại hạ sẽ không tiện ra tay giết hại y.

Bách Biểu nghe nói phần vì thương cháu, phần biết không sao giấu giếm được đành phải mạo hiểm lên ra cười ha hả nói:

- Giang huynh không những thần công tuyệt nghệ thiên hạ vô song mà đầu óc lại rất thông minh hiếm có, Bách Biểu xin kính phục Giang huynh đấy.

Hai mắt lộ hung quang, Tử Kỳ lạnh lùng hỏi:

-Đổng Bách Biểu, người giả bộ chết như thế là có dụng ý gì?

-Giang huynh là một ngwofi thông minh tuyệt đỉnh, lão phu không cần nói rõ nguyên nhân ấy vội, để Giang huynh đoán thử xem tại sao Đổng mỗ lại giả bộ chết để làm gì?

Tử Kỳ đảo ngược đôi người một vòng, rồi kiêu ngạo đáp:

-Việc gì chứ việc này thì dễ đoán lắm, nếu Đổng huynh muốn giả bộ chết thì chẳng cần phải treo lá phướn trắng ở ngoài nhà làm gì. Bây giờ đã treo lá phướn, lại còn giả bộ chết như thế, chả lẽ huynh muốn dụ Giang mỗ tới đây, để giở âm mưu độc kế gì ra chăng?

Bách Biểu thấy mưu kế của mình đã bị Tử Kỳ nói toạc ra cũng phải kinh hãi thâm, nhưng ôn ta vẫn ra vẻ trấn tĩnh, bỗng lớn tiếng cười ha hả. Tiếng cười của ông ta quả đã làm cho Tử Kỳ hồ nghi hết sức liền cau mày lại hỏi:

-Tại sao người lại cười như thế? Chả lẽ Giang mỗ đoán không đúng hay sao?

-Sở dĩ lão phu cười là thấy Giang huynh bỗng tự làm giảm mất giá trị của mình đi, coi thường oai danh của Kim Phiến Thư Sinh với Hoàn Vũ Cửu Sát đấy thôi.

Tử Kỳ thắc mắc hỏi:

-Thế là nghĩa lý gì?

-Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ tuyệt tích giang hồ đã lâu, cho đến giờ cũng không một ai biết rõ tung tích của hai ông ấy đâu hết.

Theo sự nhận xét của lão phế vật chỉ biết uống rượu với biết ba thế búa này ước đoán, thì trên thiên hạ chỉ còn lại một số cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang, Điểm Thương và Trúc Chi bang là đáng kể thôi, nhưng những người đó thì sao bằng được Kim Phiến Thư Sinh cơ chứ?

Người càng tự cho mình là phi hay thường lại càng thích người ta tâng bốc mình. Tử Kỳ thấy Bách Biểu nói như thế đã rất khoan khoái mặt không còn lộ vẻ hung ác như trước nữa mà mỉm cười đỡ lời:

-Mấy lời nói của người tuy hơi nịnh nọt Giang mỗ một chút, nhưng cũng không phải là quá đáng. Tử Kỳ này dám nói ở miền Đông Nam này, chưa chắc đã kiếm ra được một người có thể chống đỡ nổi Kim Phiến Thư Sinh này trăm hiệp.

-Giang huynh đã biết Bách Biểu là kẻ vô tài và cũng không có gan dám vuốt râu cọp như vậy có phải là Giang huynh đã đoán sai rồi không?

Những người hay tự phụ là mình thông minh nếu thấy mình không đoán trúng được dụng ý của đối phương thì lại càng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu và càng muốn biết rõ sự thực hơn. Tử Kỳ cũng thế, nên y gượng cười nói:

-Giang mỗ mà cũng không đoán đúng được, thì đủ thấy vấn đề phức tạp biết bao.

Bách Biểu cố ý làm ra vẻ thần bí, mỉm cười nói tiếp:

-Dụng ý giả bộ chết của Đồng mỗ quả thực là kỳ diệu khôn lường, dù là người thông minh đến đâu, cũng khó lòng đoán hiểu được!

-Xin Đồng huynh cứ nói ra đi, Tử Kỳ này không đoán nữa.

Bách Biểu nhìn Tử Kỳ, thấy y đang nắm chặt tay cháu mình, liền mỉm cười nói tiếp:

-Xin Giang huynh hãy buông tay cháu nó ra trước, rồi chúng ta hãy cùng ngồi xuống thủng thẳng nói chuyện với nhau.

Tử Kỳ rất ngỡ ngàng nghịu vội buông Đồng Minh ra, rồi cười khẩy đáp:

-Bảo mỗ buông thằng nhỏ này ra có nghĩa lý gì đâu, nhưng nếu hai ông cháu huynh có mưu mô gì định ám hại Giang mỗ, thì Giang mỗ dám nói cả hai đều không thoát khỏi được Tiêu Hồn Kim P hiên này của mỗ đâu.

Tử Kỳ vừa nói xong đã thấy ba nơi yếu huyệt ở sau lưng bỗng lạnh ngắt, y liền trợn tròn xoe đôi mắt lên, mồm há hốc đứng đờ người ra đó ngay. Thì ra y đã bị Độc Cô Sách dùng Đại la thiên chỉ, tuyệt học của Phật môn không chế rồi.

Độc Cô Sách thấy mình đã kìm chế nổi đối phương rồi mới yên tâm, liền mỉm cười ung dung nói:

-Đồng lão tiên bối, Độc Cô Sách đã may mắn không làm nhục sứ mạng.

Bách Biểu thấy thế vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, đưa mắt nhìn Tử Kỳ một hồi rồi mới hỏi lại chàng:

-Độc Cô lão đệ, Giang Tử Kỳ đã tắt thở rồi ư?

-Bây giờ đầu óc của y vẫn còn có thể nghe được, mắt vẫn có thể trông thấy được chỉ riêng người là không cử động được và mồm không nói năng gì được.

Đồng Minh đứng cạnh đó vội xen lời hỏi:

-Độc Cô thúc thúc, người hung ác như thế sao thúc thúc không giết quách đi cho rảnh, còn để y sống làm gì?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Sư phụ của ngu thúc đã cấm không được giết những người không có hơi sức phản kháng mình.

Đồng Minh lại hỏi:

-Thúc thúc nói như thế, chả lẽ lại tha y hay sao?

-Ngu thúc không buông tha cho y đâu. Vì ông cháu nói đúng, diệt ác tức là tế thiện. Kẻ hung ác như Giang Tử Kỳ này, thì tha để cho y chết quách đi còn hơn.

Đồng Minh càng nghe càng hồ đồ, ngơ ngác hỏi tiếp:

-Độc Cô thúc thúc đã không giết y, lại không tha y, thì làm cách nào để diệt trừ nổi hung thần ác sát này?

Độc Cô Sách chỉ cười không trả lời, trái lại chàng hỏi Bách Biểu rằng:

-Đồng lão tiên bối, tại hạ muốn mượn lão tiên bối một vật quý để sử dụng.

Bách Biểu cũng không hiểu chàng hỏi mượn vật gì của mình, vội hỏi lại:

-Lão phu không có vật gì quý báu đáng để cho lão đệ mượn cả.

Độc Cô Sách chỉ cổ quan tài bọc da trắng và đáp:

-Tại hạ muốn mượn cổ quan tài này của lão tiền bối.

Bách Biểu đưa mắt liếc nhìn Tử Kỳ đang đứng chờ người ra như xác chết kia một hồi rồi vờ nhẽ ngay liền hỏi lại:

-Có phải Độc Cô lão đệ muốn sử dụng kế mượn dao giết người đấy không?

-Theo chỗ tại hạ ước đoán, thì đêm nay Đinh Ngọc Sương người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, thế nào cũng có mặt tại núi Mã Tích. Tại hạ muốn để Tử Kỳ chết trong tay người chị kết nghĩa của y. Không biết kế này có hay không?

Tử Kỳ nghe Độc Cô Sách nói như vậy mắt lộ hung quang ngay, giận dữ nhìn Độc Cô Sách, nhưng Độc Cô Sách ung dung nói tiếp:

-Tử Kỳ, người khỏi phải tức giận quá như thế. Cổ nhân đã dạy "Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo" chỉ xem nó có tới sớm hay tới muộn thôi chứ không thể nào thoát khỏi được đâu. Ba mươi năm trước ở trong Thái Hồ mình người đã giết chết Giang Nam Thập Tam hiệp, thì ngày nay người phải đền lại món nợ máu ấy. Người chỉ còn một thân một mình mà đền cho những mười ba mạng như vậy người đã hên lắm rồi.

Nói xong chàng lật nắp quan tài lên, đặt Tử Kỳ vào trong đó rồi đóng nắp lại như cũ. Lúc ấy mới là giữa Ngọ hãy còn rất sớm, ông cháu Bách Biểu vội vàng sửa soạn một bữa ăn rất ngon lành để khoản đãi Độc Cô Sách.

Khi ngồi vào bàn ăn, Độc Cô Sách nâng chén lên mời Bách Biểu và nói:

-Đồng lão tiền bối, tuy Tử Kỳ sắp chết đến nơi, không còn sợ y gây tai họa được nữa, nhưng lão tiền bối đã gây mối thù này với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát rồi, theo ý tại hạ, lão tiền bối nên dọn đi nơi khác ở thì hơn, chứ không nên ở lại Thái Hồ này nữa.

Bách Biểu gật đầu đáp:

-Lão đệ nói rất phải và lão phu cũng đã quyết định ngày mai sẽ dọn nhà đi luôn, như vậy mới có thể bảo tồn được thủ cấp của mình.

Độc Cô Sách ngắm nhìn Đồng Minh một hồi rồi khen ngợi rằng:

-Lệnh tôn Đồng Minh rất thông minh khôn ngoan, gân cốt lại rất đẹp, lão tiền bối đã tìm nơi khác ẩn cư, khi đó nên truyền thụ võ công...

Không đợi chàng nói dứt lời, Bách Biểu đã vuốt râu vừa cười vừa đỡ lời:

-Tài ba của lão phu rất tâm thương, làm sao mà dạy ra một đồ đệ tài ba được. Độc Cô lão đệ đã học hỏi được hết tuyệt học bí truyền của Đại Bi Tôn Giả rồi, không biết lão đệ có thương hại cháu của lão mà nhận lời dạy dỗ nó không?

Đồng Minh rất ngưỡng mộ tài ba của Độc Cô Sách, y thấy ông nói như vậy vội tiến tới trước mặt chàng quỳ xuống vái lạy ngay.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, vội đỡ Đồng Minh đứng dậy rồi vừa cười vừa đáp:

-Tuổi tác của ngu thúc hầy còn quá trẻ, tài nghệ bản thân cũng chưa học xong, đâu dám tự tiện thu đồ đệ như thế. Nếu lão đệ có chí như vậy, thì để ngu thúc giới thiệu lão đệ làm môn hạ của chị họ ngu thúc vậy.

Bách Biểu vội xen lời hỏi:

-Lệnh biểu tử là vị võ lâm cao nhân nào thế?

Độc Cô Sách uống một hớp rượu, rồi mỉm cười đáp:

-Bà ta là người chưởng môn của phái Điểm Thương tên là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư.

Bách Biểu nghe xong cả mừng nói tiếp:

-Thế thì hay lắm! Hay lắm! Độc Cô lão đệ mau viết thư đi, lão phu sẽ đưa thằng cháu này đi tham kiến Tạ Dật Tư, để xin bà ta thu nhận nó vào làm môn hạ ngay. Một mặt lão phu đã muốn đi du ngoạn thắng cảnh ở Vân Nam từ lâu, nhân lúc này lão phu tiện thể đi tới đó thưởng thức danh lam thắng cảnh một phen.

Độc Cô Sách vừa để ly rượu xuống. Đồng Minh đã nhanh nhẩu đem nghiên mực, bút và giấy tườ đến để cho chàng viết.

Viết xong lá thư chàng chuyện trò với ông cháu Bách Biểu một lát rồi tính toạ hành công để chuẩn bị cho đêm nay. Còn hai ông cháu Bách Biểu thì vui vẻ thu xếp hành lý.

Không bao lâu mặt trăng đã mọc, hai chiếc thuyền nhỏ đã bắt đầu rời khỏi bến, một chiếc chở ông cháu Bách Biểu để đi Điểm Thương và một chiếc chở Độc Cô Sách với chiếc quan tài bên trong có Giang Tử Kỳ đến Mã Tích để phó ước.

Khi thuyền tới núi Mã Tích, vì thấy hầy còn sớm, bọn Thúy Thúy chưa có một người nào tới. Chàng liền đặt quan tài ấy lên trên một tảng đá lớn, rồi ngồi cạnh chỗ quan tài đó đợi chờ.

Một lát sau chàng đã thấy Thúy Thúy bơi một chiếc thuyền nhỏ tới. Nàng ta vừa trông thấy Độc Cô Sách ở phía xa xa đã hỏ nói:

-Linh Thông đạo huynh là người rất có tín nghĩa, đêm hôm nay chúng ta phải...

Nàng chưa nói dứt đã như một đám mây xanh phi thẳng lên trên bờ ngay.

Khi lên tới trên bờ, nàng bỗng thấy cạnh chàng có cỗ quan tài liền ngạc nhiên vô cùng.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Có phải Điền cô nương trông thấy cỗ quan tài này mà ngạc nhiên phải không?

Thúy Thúy ngạc nhiên đáp lại:

-Tương Vương gặp Thần Nữ, lưu luyến vào thiên thái, một cuộc phong lưu vui thú biết bao. Sao đạo huynh lại đem cỗ quan tài tới như thế để làm chi? Như vậy có phải là làm giảm bớt hứng thú của cuộc vui đêm nay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Mây gió trên trời biến hoá luôn luôn, ma quỷ trần gian hay đố kỵ nhân duyên, tuy bần đạo được Điền cô nương đoái hoài tới, nhưng đêm nay vẫn chỉ luận đao binh thôi chứ không thể nào nói chuyện hoa nguyệt được.

Điền Thúy Thúy hiểu ý ngay, cười khẩy đáp:

-Linh Thông đạo huynh đừng có coi Giang Tử Kỳ là người rất lợi hại. Sau trận chiến hồi hôm, Thúy Thúy mới biết Hoàn Vũ Cửu Sát oai trấn thiên hạ năm xưa chỉ có thể thôi.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Hình như tối hôm qua Giang Tử Kỳ chưa gỡ hết tài ba sở trường ra đây, có lẽ y còn có sát thủ độc đao chưa kịp phô trương đã vội vàng đi ngay đấy thôi.

Thúy Thúy vẫn vênh váo trả lời:

-Người trong nghề chỉ hơi ra tay một chút là biết liền. Công lực của Tử Kỳ chỉ có bấy nhiêu, dù y có môn sát thủ độc đao gì Thúy Thúy cũng không sợ y đâu.

-Điền cô nương ngạo cốt hào khí thật đáng kính phục. Nhưng theo chỗ bần đạo biết, thì có lẽ đêm nay Giang Tử Kỳ sẽ rủ thêm hai tay cao thủ đến trợ giúp. Hai tay ấy võ nghệ cao cường lắm.

Tuy Thúy Thúy không sợ Tử Kỳ, nghe Độc Cô Sách nói còn có hai tay cao thủ nữa đến trợ giúp nàng cũng phải kinh hãi thâm, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách rồi ngạc nhiên hỏi:

-Thế Linh Thông đạo huynh có biết Tử Kỳ mời những ai đến giúp sức không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Một người là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương, người thứ năm của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thúy Thúy thất kinh đỡ lời:

-Phải, Đình Ngọc Sương khó đối phó hơn Giang Tử Kỳ nhiều. Môn Cửu Độc Thần công của y thị rất ác độc, oai lực lại rất mạnh, thật là một tay cao thủ lợi hại.

-Điền cô nương đã gặp Đình Ngọc Sương rồi ư?

-Thúy Thúy xuất đạo hơi muộn, chưa được gặp Đình Ngọc Sương bao giờ, nhưng người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát công lực ra sao người nào sở trường những môn gì, Thúy Thúy đều biết rõ hết.

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn về phía đằng xa lắng tai nghe, rồi cau mày lại, nói với Độc Cô Sách:

-Đối phương đã có người tới. Đạo huynh nói mau đi người thứ hai mà Tử Kỳ định mời tới đó là ai?

-Người đó là thất muội của Hoàn Vũ Cửu Sát mới kết minh với chúng.

Thúy Thúy nghe nói kêu "ồ" một tiếng rồi ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Người đó tên họ là gì? Sao lại được Hoàn Vũ Cửu Sát mời gia nhập kết minh như vậy?

-Tên nàng là gì, bần đạo không rõ, chỉ biết nàng là một thiếu nữ áo đen bịt mặt thôi.

Thúy Thúy lẩm bẩm đọc câu: "Thiếu nữ áo đen bịt mặt" luôn mấy lần, và cau mày suy nghĩ mãi cũng không sao đoán ra được người đó là ai? Nàng liền nhìn cổ quan tài và nói tiếp:

-Linh Thông đạo trưởng, cổ quan tài của đạo huynh đem tới đây là quan tài rỗng hay có ruột?

-Nếu bảo là quan tài rỗng cũng được, mà bảo là quan tài có ruột cũng được nốt.

Thúy Thúy ngạc nhiên không hiểu, đang định hỏi thêm, đã thấy một chiếc thuyền nhỏ cưỡi sóng bơi tới. Chỉ trong nháy mắt thuyền ấy đã tới gần. Trên thuyền có hai cái bóng người nhẹ nhàng nhảy lên trên bờ. Người đi bên phải chính là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương còn người đi bên trái lại không phải là thiếu nữ áo đen bịt mặt mà Độc Cô Sách vừa nói, người đó là một ông già mặc áo vàng, mập mạp nhưng rất lùn lại chột một mắt.

Ngọc Sương vừa lên tới trên bộ, đã đưa mắt nhìn Thúy Thúy với Độc Cô Sách. Y thị không nhận ra được đạo sĩ trẻ tuổi này lại là văn sĩ mà y thị đã gặp ở trong chùa Vô Cấu ở trên núi Cửu Hoa.

-----oO-----